

Forvaltningslivets forunderlige gang

Af Christian S. Nissen

For en menneskealder siden var vi seks yngre fuldmægtige, der mødtes en gang om måneden og reflekterede over vores arbejdsliv, og det har vi gjort lige siden. Flere af os var tidligere universitetslærere og havde ambitioner om fortsat at holde en skrivende, kritisk distance til livet på Slotsholmen og dens nærmeste omgivelser. Vi havde alle seks brug for en kreds af lidelsesfæller, som vi kunne dele vores oplevelser med.

Det med skriveriet blev nu ikke det mest fremherskende, selvom mange udkast til diverse arbejdsrapporter mv. hen ad vejen er blevet vendt i kredsen. Det kulinariske har været et mere konsistent indslag i møderne, i de første år på ydmyge beværtninger senere på skift i vores hjem. Mest af alt har møderne dog drejet sig om "Slotsholms-gossip". I de første år krydret med kollegiale frustrationer over de mange kontorchefer, vi var omgivet af, hvis udnævnelser efter alt at dømme kun kunne forklares ved datidens automatiske avancementer i de såkaldte "kongerækker".

Efter nogle år blev dette kritiske blik af en eller anden grund mere rettet mod afdelingschefer og direktører – og nu også umodne fuldmægtige. Hvordan kvaliteten i disse forskellige kadrer sådan kunne skifte er ikke godt at vide, men ejendommeligt nok førte det også til, at vi efter yderligere nogle år fik et langt mere positivt syn på de, der bemandede de øverste poster i forvaltningerne og disses behjertede indsats for at udvikle forbedringspotentialer blandt kontorchefer.

I hele denne lange periode skete der store omvæltninger i vores privatliv. De fleste af os blev skilt og gift igen. De første børnekuld voksede op og fik følgeskab af nye søskende. Boliger og biler blev stadig større, postnumrene mere eftertragtede og suppleret med sommerhuse i den rigtige ende af klitrækkerne eller blandt vinstokke i det sydlige Europa.

I mange, mange år var denne omkalfatring af vores privatliv noget, der i gruppen stort set blev forbigået i tavshed. Det lå helt i skyggen af tilskikkelserne på Slotsholmen: En ny struktur i det ene ministerium, en overraskende udnævnelse i et andet, et nyt lovkompleks eller en af de mange "stinkadosa-sager", som administrationen af og til havner i. "Typisk for en gruppe af mænd!", vil der sikker være læsere, som sukker. Og denne diagnose på gruppens sammensætning er helt rigtig.

Det er på den baggrund måske også karakteristisk, at der skulle afskedigelser i blandt os til for at få lukket op for privatsfæren. Først en, der stod på avisernes forsider i månedsvis og

senere blev fulgt op af flere, lige så spektakulære. To tredjedel af os har oplevet at blive afskedigede for åbent tæppe med alt, hvad det indebærer af belastning af familielivet, usikkerhed og selvransagelse. Man må sige, at gruppen har fået en vis erfaring i at "følge og bære", og også en oplevelse af, hvor let det professionelle panser mellem arbejds- og privatliv kan krakelere, når det kommer under pres.

I takt med at hårene på gruppemedlemmernes hoveder er blevet grå og mere sparsomme, er vi lige frem begyndt at udvise helt (med-)menneskelige træk. Vi ser måske ikke mildere og med større forståelse på fuldmægtige, kontorchefer og disses foresatte. Kan nok heller ikke helt skjule for hinanden, med hvilken bekymring vi ser på det kommende generationsskifte. *Après nous la deluge!*" Men vi synes til gengæld, at børn og børnebørn er næsten lige så interessante at høre om. Ja – på det seneste har der været en hidtil uset interesse for "det tredje liv", pensionsordninger og gode råd om udformning af testamenter.